

Hanuš Adamec

Vypracovali: Aneta Cynybulková, Veronika Sklenářová, Iva Špánková, Petr Chvojka

ZŠ Ústí nad Labem, Mírová 2734/4

Hanuš Adamec se narodil 20. listopadu 1928 v Ústí nad Labem. Jeho otec byl Čech, matka Němka. Prarodiče pocházeli ze středních Čech, odkud přišli na Ústecko za prací. Vyrůstal v českoněmeckém pohraničí. V rodině se mluvilo německy, ale všichni uměli také plyně česky. Tatínek pracoval jako úředník na městském úřadě a své děti vychovával k národnostní nestrannosti a toleranci. Hanuš Adamec navštěvoval německou školu, jeho sestra českou. Národnostní rozdíly prakticky nevnímal.

Po uzavření mnichovské dohody a odtržení českého pohraničí rodina neoptovala a zůstala v pohraničí. Všichni její členové se stali říšskými občany. Ve vzpomínkách pana Adamce to tak měla většina českých rodin z jeho okolí. Po vypuknutí války pak Adamcovým přibýly další povinnosti. Tatínek musel v roce 1941 narukovat, přestože německým úřadům oponoval svojí českou národností. Díky horšímu zdraví dostal administrativní místo v Litoměřicích a mohl tak vždy v závěru týdne za rodinou dojíždět. Hanuš zvládl přijímací zkoušky a byl přijat ke studiu na obchodní akademii. Dál se potkával se svými starými kamarády, z nichž někteří už narukovali do německé armády a vraceli se domů jen o dovolenkách.

Postupující válka stále více doléhala i na život rodiny Adamcových. V roce 1944 byly školy uzavřeny a Hanuš musel na pracovní úřad. Dostal místo v továrně v Teplicích, kde pracoval jako měřič a kontrolor. Následujícího roku v dubnu ale dostal povolávací rozkaz i on. Blížil se konec války a on se svým kamarádem odjížděl vlakem do Chemnitzu. Cestou mimo jiné viděli i vybombardované Drážďany. Po příjezdu dostali pušku bez nábojů a vydali se na pochod k blížící se frontě. Rozhodli se, že utečou. Podařilo se, a tak se mohli pustit na cestu zpátky. Díky chaosu na konci války se nakonec bez újmy dostali domů. Hanuš se shledal s maminkou, sestrou a nakonec i s tatínkem, který se vrátil ze služby v Krakově, kam byl v roce 1944 převelen. Na samém konci války tak byli Adamcovi zase všichni spolu.

Po skončení bojů nastoupil tatínek do továrny a Hanuš začal pracovat v zahradnictví. Následně vystřídal řadu pracovních míst. Rodina si uvědomovala hrozbu odsunu, který potkal celou řadu jejich známých. Hanuš musel nosit bílou pásku, znamení, které bylo pro německé obyvatelstvo povinné. Skupinka gardistů nakonec dorazila na kontrolu i k nim. Naštěstí mohli Adamcovi zůstat díky vystavenému potvrzení, že nekolaborovali. Pan Adamec vzpomínal, že v poválečné době bylo velmi složité sehnat potraviny, protože hospodářské usedlosti ještě plně neobnovily svoji činnost. Starost o jídlo tak plně zaměstnávala celou rodinu.

I po únoru 1948 vystřídal Hanuš Adamec řadu zaměstnání. Díky svému pozitivnímu přístupu k životu se ale v tomto období dokázal prosadit. Pan Hanuš Adamec dokázal žít v každé době. Nyní tráví svůj zasloužený odpočinek v domově pro seniory. Jeho pravým domovem je a vždy bude Evropa.

